

Bona part de la gamma del negre

La matemàtica és a tot arreu, la natura i l'art inclosos. Les condicions mentals que permeten a una persona ser un bon pianista és lògic que puguin influir en altres aspectes positivament, aplicant la tècnica, que casa millor del que sembla amb la creació artística. Jordi Masó (Granollers, 1967) és pianista, ha gravat més de cinquanta discos i ha voltat món tocant. Ara és professor de l'Esmuc.

Acaba de publicar el seu quart recull de relats breus, *Polpa*. En aquest cas, tot els relats estan relacionats amb els gèneres que es publicaven en paper barat, de "polpa", és a dir, el *pulp*: històries de policies, de fantasmes, de ciència-ficció, de venjances i perversions...

Són catorze relats, quinze si comptem el magnífic fals epíleg (en què un tal Valeri Nebot comenta l'obra... destrossant-la). Com sol passar, no tots tenen el mateix nivell, tot i que en aquest cas cap no es podria considerar *dolent*. N'hi ha de correctes, de bons i de molt bons. El que sí que no sol passar és que tots estiguin molt ben escrits, amb una correcció, registre i domini de recursos impecables.

Partint de formats i estils clàssics, Masó juga i homenatja o parodia els gèneres amb imaginació, humor i una certa mala llet. En alguns la música és ben present, com al primer, *Lart del pastitx*, en què un músic es converteix en una mena de mèdium dels grans músics del passat. La música (ritme, ordre, arc dramàtic...) també és present en la tècnica de creació.

Per problemes d'espai només en destacaré tres, tot i que n'hi ha més de recomanables: *Rancúnia*, en què un editor, partint d'un microrelat, fa vuit notes al peu demolidores; *Polpa. Un conte 'pulp'*, en què en 21 graons dona una lliçó irònica del gènere policíac clàssic nord-americà; i *Larrest*, un conte kafkià, amb reminiscències del film *Minority report*, en què un home es detingut acusat d'un assassinat que encara no ha tingut lloc.

On sí que hi tenen lloc tres assassinats (bé, un és accidental) és a *No escatimeu el flit!*, el títol que en fa 23 de la col·lecció *Crim.cat*. El signa Pop Negre, pseudònim d'un autor nascut a Barcelona el 1961, enamorat de la novel·la negra i policíaca, del jazz i la *bossanova*.

L'autor, aparentment, ha volgut fer un homenatge al gènere afegint porcions no gaire abundants dels tòpics: periodista veterà que investiga un cas; neboda mossa d'esquadra; amic noctàmbul i *jazzero*, víctima innocent i ben intencionada; vigilant de porta de discoteca bona persona; advocat que podria ser dolent, però no; magnat

dolent dolentot i, entre pocs altres, una *femme fatale* que és una barreja de Lisbeth Salander, Beatrix Kiddo i la cosina guapa de Hristo Stóitxkov.

Situada en la Barcelona del 2004, l'any del bunyol del Fòrum, treuen el nas a la trama temes com els negrers catalans del passat i del present i l'extorsió de la policia a la màfia xinesa (un dels morts és un xinès). Els diàlegs són constants, com el ritme alt de lectura que marquen per anar seguint amb ordre les diferents línies argumentals. És curiós que dins del còctel variat hi ha una escena de sexe però cap de violència.

L'obra té de qüestionable un nivell molt limitat de versemblança de les diferents trames, dels personatges, dels diàlegs... De bo, que no sembla que sigui el que busca l'autor. Fa l'efecte que s'ho ha passat bé escrivint una història amb els elements que li han convingut i se n'ha sortit prou. Si Masó ha jugat amb el *pulp* al seus contes, Pop Negre també, de manera conscient o no.

Tot esperant la tercera

I qui no ha jugat a l'hora de presentar la segona novel·la de la trilogia que té en marxa és Adria P. Xancó (Barcelona, 1990), que amb *K* ja mostra des del títol la seva tirada cap a les atmosferes kafkianes. Després d'*Alfie Quinn*, l'autor ens ofereix una continuació en què poc hi té a veure la primera part. En un format pràcticament de monòleg, un jove pres explica a un altre convicte (el protagonista de la novel·la anterior) quina ha estat la cadena de males decisions que l'han dut fins a aquella situació.

K és un jove donostiarra amant de la cuina. Els pares tenen un restaurant i la vida de *K* sembla plàcida, però les circumstàncies i sobretot la seva manera peculiar d'interpretar-les, amb grans dosis de l'angoixa adolescent que s'ofega en un got d'aigua, el fan descendir cap a uns inferns sentimentals fins que toca fons vivint una temporada a Londres entre indigents.

L'estil d'Adria P. Xancó té l'habilitat de generar grans expectatives, d'enganxar el lector des de l'inici, de crear un ambient inquietant amb subtilesa. Llàstima que en la part final la trama resulta una mica reiterativa i el tancament sembla precipitat. Amb tot, esperem la tercera part de la trilogia que promet més acció per seguir els passos d'aquest jove autor i cineasta, amb una capacitat envejable de crear ambients potents utilitzant pocs elements i de presentar uns personatges amb uns patiments que esquitxen el lector. *

De dalt a baix:
Jordi Masó, Pop Negre i Adria P. Xancó / ARXIU

POLPA
Jordi Masó Rahola
Editorial: Males Herbes
Barcelona, 2016
Pàgines: 268
Preu: 15 euros

NO ESCATIMEU EL FLIT!
Pop Negre
Editorial: Alrevés
Barcelona, 2016
Pàgines: 182
Preu: 16 euros

K.
Adria P. Xancó
Editorial: Oblicuas
Sitges, 2016
Pàgines: 129
Preu: 14 euros